

Ingen vej ud af billedet

Uffe Isolottos udstilling på Gentofte Hovedbibliotek ramler lige ned i måden, hvorpå kunsten i dag optræder i det rum, den udstilles i, hvor billeder og objekter danner perfekte scenarier for tilskueren, der kan gå i gang med at affotografere den.

KUNST

Uffe Isolotto. 'New Age Headache'. Tranen, Hellerup indtil 18. Juni.

Tiden er inde til en ny tilgang til mennesket. Det er tid til at se på verden som andet end menneskets domæne og som andet end et interface for menneskedyrets vækstmani. I den nye tidsalder anerkender vi mennesket som

MATHIAS KRYGER

en organisme og som vært for et utal af mikrober, svampe og andet liv – lav for eksempel. Tilværelsen er en del af et højteknologisk økosystem hvor vi må gå med ydmygelse til hinanden, til livet – det intelligente, det slimede og sågar det kunstige.

Den danske kunstner Uffe Isolotto, der dimitterede fra kunsthøgskolen i København i 2007, folder for tiden de besøgende på udstillingsstedet Tranen i Hellerup ind i sit posthumane semitransparente og højsyntetiske stof, som blandt andet er gjort af netop ovenstående overvejelse. Udstillingen 'New Age Headache' er, for mig at se, kort og godt en undersøgelse af billedannelsen i denne nye tidsalder.

Og udstillingen er ekstremt samtidig – ikke blot i denne tematik (mennesket efter mennesket). Den ramler også direkte ned i samtidens kunstparametre, hvad angår det rent formelle i billedkunsten: måden, hvorpå kunsten optræder i udstillingsrummet, måden, den forholder sig til sig selv på som fotogene objekter og flader, og ja, hele relationen mellem rum, form og flade – mellem for- og baggrund. Billeder og objekter i udstillingen danner perfekte scenarier for beskuerens blik og ikke mindst for affotograferingen af udstillingen. En selvbevidst og forfængelig kunst, kunne man tale om.

SOM UDSPÆNDTE STRENGE i rummet ses tre slanke stålskulpturer – tynde, som var

de streger tegnet i luften. Som de står her, sprayet med grøn maling, ligner de noget, som spirer op fra deres trekantede fod. Disse skulpturer deler sig i to som spidse æggeledere eller som et drillende tegn for livmoderen. Rundt omkring på dem hænger facetterede øreringe, og for enden af plastikomvundne kobberledninger hænger stålformer, der vækker mindelser om piercingsmykker eller sofistikerede sexlegetøj. De tre skulpturer er hver især placeret på højsyntetiske gulvplader i et industrielt materiale, der er næsten ved at kamme over fra industri tilbage til ren natur – så frastødende er dette materiale.

På væggene hænger udprints af fotokollager komponeret af fotos fra kunstnernes eget Instagram-feed og af billeder hentet fra internettets dybe afkroge, hvor masker, krakeleringer, overgange fader blødt imellem det ene billede og det andet: det, som ligner en porcelænslivmoder eller om ikke andet end 3D-rendering af en livmoder; en smilende axolotl (en vandlevende halepadde, red.); en bodybuildet superhelt og et af lav. Disse billeder refererer hele tiden til sig selv og til udstillingens øvrige elementer og peger frem og tilbage mellem udstillingsrummets objekter og sig selv som billeder.

PÅ Udstillingsrummets balkonagtige svalegang er placeret en menneskefigur – en mannequin – der ser verdensfjernt væk fra det hele. Nærmest chillende roligt sidder den med benene ud over balkons kant. Kunstneren har iført den lag af maling, der krakelerer på den lækreste måde med farvet undermaling, og Isolotto har endvidere smurt dele af figuren ind i et mudret plastisk materiale.

Hovedet er nærmest ved at smelte sammen og går i Francis Bacon-agtig opløsning – men her som en slags syntetisk kød. For det er ikke tungt kød, dette menneske bærer rundt på. Snarere er det opspændt og fit – dekoreret med multifarvet sportstape – super performende og klar til at løbe til verdens ende eller til, i et

VERDENSFJERN. Menneskefiguren er på sin vis udstillingens centerpiece – selv om den kigger disinteressert væk fra situationen. Som figur tematiserer den præcist individets opløsning og samtidige supersyntetiske performanceparathed.

Foto: Uffe Isolotto /Tranen

spring, at hoppe ned fra sin balkon: fitnessmennesket som en uciviliseret, ego-manisk og syntetisk version af en organisme, der suger fra det lav, som også er påsat som blød og erotisk behåring eller slet og ret ruindannelse. Lavet er i sig selv en superperformende organisme, der kan bevæge sig i forskellige stadier af liv.

TRANEN PÅ GENTOFTE Hovedbibliotek beliggende i Hellerup er inden for det sidste år blevet pensum, hvis man vil holde sig orienteret om, hvad der sker blandt samtidens yngre kunstnere i Danmark. Sådan har det sådan set altid været, og særligt i 1980'erne var institutionen arnestedet for datidens nybrud med de unge vilde og udstillingen 'Kniven på hovedet' (1982) som et kunsthistorisk referencepunkt.

Stedets nuværende kurator, Charlotte Sprogøe, står for en tematisk linje i sit udstillingsprogram, der i indeværende halvår har begrebet 'Sensibilitet' som den dej, udstillingerne formes af. Og det er bemærkelsesværdigt, at udstillingerne hver gang skabes til stedets specifikke tematik og ret besværlige arkitektur.

Og præcis det forhold er både styrken og akilleshælen i Uffe Isolottos 'New Age Headache'. Kunstens fremvisningskarakter i al sin selvtilid og poseren og det fokus, jeg oplever, på den syntetiske erfaring af livet som posthumant menneske bliver en kende for bevidst om det rum, det hele udspiller sig i, og om hvordan vi som besøgende oplever dette rum. Det er kunsten som ren selvbevidsthed.

Det hele størkner næsten i sit eget billede. Et egentligt sammenbrud i konstruktionen havde måske været en potentiel vej ud af den superperformende Instagram-fotogene udstilling. Men måske er pointen simpelthen, at der i disse nye tider ikke er en vej ud af billedet?

mathias.kryger@pol.dk

ÅRETS VARMESTE FILMOPLEVELSE

JEAN ROCHEFORT SANDRINE KIBERLAIN

MIN FARS STORE REJSE

EN FILM AF PHILIPPE LE GUAY

BIOGRAFPREMIERE 12. MAJ

ATLANTIC Miracle Film

Kan man blive kureret for sig selv?

Den danske Caroline Livingstone debuterer med en unik selvbiografisk beretning om at befinde sig i psykosens vold.

BØGER

Caroline Livingstone: **Nat i april**. Peoples' Press, 186 sider, 200 kroner. Har du Pluskort, får du 15 procent rabat på lagerførte bøger i Boghallen eller fri levering hos Saxo.com. Læs mere på politiken.dk/plus

Som barn bliver Caroline Livingstone betegnet med følgende ord: »Klæbehjerne. Genert. Livlig fantasi. Klodset«. Det kunne passe på mange børn, men klodset dækker over, at hun hele tiden skader sig selv. Fantasien er både en flugt fra virkeligheden og noget, der hjemsøger hende med forfærdelige syner om at være rådden indeni, huse en trøld eller et forfærdeligt øje, der kigger på hende. Generteden er en måde at skjule sig på, og klæbehjernen er ikke noget, hun bare har, for hun over sig konstant for at blive god nok og den 13-tals-

pige, hun ender med at blive.

Sådan her lyder en af hendes fantasier: »Jeg fantaserer for mig selv om at skrælle mit ansigt som en jordskok. Det er en lindrende tanke jeg ofte dvæler ved. At føre en grønssagsskræller over huden, skære det fladt af og rundt, lade næse, pande og hage falde ned i køkkenvasken, til jeg står tilbage med en kuglerund kodfarvet marmorkugle (...) og frisættes fra forventningen om at dette skulle være et ansigt».

Den 27-årige Caroline Livingstone indleder sin selvbiografiske bog 'Nat i april' med skildringen af sit selvmordsforsøg som ung pige. Siden da har hun været langvarigt indlagt i flere omgange, og hun fortæller om, hvordan det er at ryge ind og ud af den lukkede. Først og sidst har hun skrevet et intenst og uafrystligt dokument om, hvad det vil sige at lide af alvorlig psykisk sygdom. At skrive har altid fungeret som et helle for hende, fortæller hun i forordet til bogen, der er skrevet sammen af alle de optegnelser, hun gennem årene har gjort. Som læser får man en unik førstehåndsberetning om, hvordan det føles at have en psykose. Slutdiagnosen hedder F25.2 – det vil sige skizo-afektiv psykose, depression og mani. Dertil kommer selvskadende adfærd som cutting og spiseforstyrrelse.

Et sted siger hun: »Ustabilitet har altid både defineret og ødelagt mig. Jeg indser nu at den eneste mulighed for at redde mig selv, selv-

CAROLINE LIVINGSTONE.
Pr-foto: Peoples'Press

modsigende nok er at give op på alt hvad jeg mener er mig. Kan man kureres for sig selv?».

Det går i hvert fald ikke uden medicin. På en rejse til Australien smider hun alle pillerne ud og ender hamrende psykotisk på et ensomt ho-

telværelse, hvor hun fantaserer om at gå ud i ørkenen, så langt hun kan, inden hun segner om. Hun vender om, før hun når så vidt, og hjemme igen indlægges hun atter. Hun har efterhånden lært rollen som »verdens bedste patient. Toptrænet eliteindlagt«. Hendes bog er ikke uden selvironi og humor, som når hun sammenligner patientgruppen med en familie, hvor hver har sin rolle, eller med en hundekennel, hvor hun som den søde hvalp får den bedste omsorg, når hun skal sys for sine cutting-skader.

Hun har således et skarpt antropologisk blik på sine omgivelser, men hendes ærinde er ikke at kritisere systemet eller behandlingen som sådan, men vise, hvordan det opleves at være spærret inde i sit eget hoved og befinde sig i psykosens vold. Og hvem er hun efterhånden – sygdommen eller sig selv? Alle tvangstanker eller den blanke præstationspige?

Caroline Livingstone har et sprog til at skrive om dette her, der hæver sig milevidt over en almindelig patientberetning. Den betjener sig af litterære teknikker, og man læser den som en roman. Genremæssigt kan hendes bog betegnes som autofiktion. Hendes lidelser gør et stort indtryk, og det gør hendes iagttagelsesevne og skarpe selvrefleksion også. Det er en bog, der er skrevet med hjerteblod, og den går rent ind i mit.

MAY SCHAACK